

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကူညီမွမ်းမံသည်

ရွန်းရေမီး

မေတ္တာလှည့်စန်း

"ဟိတ် ..... ဂျင်း.... ဟိတ်၊ ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

"မကြားဘူး၊ ငါ့ကို အဲလိုမခေါ်နဲ့ လို့ ပြောထားတယ်လေ ဖိုးကတုံးရဲ့

"

"နင်လည်း ငါ့ကို ဖိုးကတုံးလို့ မခေါ်နဲ့ ၊ ကတုံးက ခဏပဲ၊ ပြီးရင် ဆံပင်ပြန်ပေါက်မှာ ဟ၊ ဟဲ ဟဲ..... နင်သာ ဂျင်းလို့ အခေါ်မခံရအောင် ဂျင်းတောထဲက ထွက်ဖို့ စဉ်းစား"

"အိုး ..... ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်ရှိတာ ကိုယ်ဝတ်တာပဲ"

"အေး .... ဒါဆို ငါကလည်း ဂျင်းလို့ ပဲ ခေါ်မှာ ပဲ"

"ကောင်စုတ်၊ ကတုံးပုပ်၊ ငါ့ကို အဲလိုမခေါ်နဲ့ ၊ ခေါ်ရင် နင့်ကို ငါအထုပဲ"

"ခေါ်မယ် .... ခေါ်မယ် ၊ ဂျင်း .... ဂျင်း .... ဂျင်းမလေးရေ၊ ဂျင်းစုတ်ပလုတ်လေးရေ"

ခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးနေတဲ့ ရှစ်တန်းအရွယ် ကောင်လေးရယ် ဒေါသတကြီးနဲ့ ကောင်လေးနောက်သို့ ပြေးလိုက်နေသော ခုနစ်တန်းအရွယ် ကောင်မလေးရယ်။ ကောင်မလေးက ပြေးနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ....

.

"ဖိုးကတုံးရေ ..... ခဏ ခဏ ၊ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း ဘာကြီးလဲ မသိ

ဘူး"

မြေကြီးပေါ် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ကိုလှမ်းခေါ်နေသော ဂျင်း ပင်န့် ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးနားသို့ ခေါင်းတုံးဆံ တောက်နှင့် ကောင်လေး ရောက်သောအခါ .....

"ကဲ ...ဟယ်"

"အင့် "

ကောင်မလေးက ရုတ်တရက် ကောင်လေးကို အရှိန်နဲ့ တွန်းပစ်လို က်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ ။

"အား .... ကျွတ် ၊ အီး ..... ကြည့်စမ်း၊ ဂျစ်စုတ်ဂျင်းပြတ် လုပ်သွားပြ န်ပြီ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟာ"

အဝေးသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သောသ ကောင်မလေးကတော့ ခေါင်း မော့ရယ်မောလျက်ပေါ့။

အထိနာစွာ လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့သော ကောင်လေးမှာ တော့ .....။

* * * * *

အင်တာဗျူးဖြေဖို့ စောင့်နေရင်း အိပ်မက် ရင်တွဲတုန်နေသည်။ ။

အိပ်မက် တစ်ခါမှ အလုပ် မလုပ်ဖူးပေ။ အခုမှ ကျောင်းပြီတာမို့ အ လုပ်တွေ လိုက်လျှောက်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ပြီးတော့ အိပ်မက်က မိမိရထားသော မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ (Civil) ဖြင့် ကိုက်ညီသော အလုပ်မျိုးသာ လုပ်ချင်သူ။ "နေရာသစ်" ဆိုသော ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးမှာ အိပ်မက် အလုပ်ရဖို့ ဆုတောင်းနေမိသ ည်။ ။

"မအိပ်မက်ဦး ရှိလား"

"လာပါပြီ"

အင်တာဗျူးသည့် အခန်းထဲရောက်တော့ အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်။ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်က ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ သူဌေးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသလို ဘေးမှာ က အသက်သုံးဆယ်ခန့် လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသည် ။

"ထိုင်ပါ ၊ နာမည်က အိပ်မက်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"BE (Civil) ရထားလို့ ဒီအလုပ်ကို လာလျှောက်တာလား"

"အဓိကက ဝါသနာပါလို့ ပါ"

"မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဆောက်လုပ်ရေးဝါသနာပါတာ အထူးဆန်းတယ်နော်၊ ဒီအလုပ်က နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် လုပ်ရတာ၊ ပြီးတော့ အရမ်းပင်ပန်းလိမ့်မယ်"

"ပင်ပန်းတယ် ဆိုပေမဲ့ လူပဲပင်ပန်းမယ် ထင်ပါတယ်၊ စိတ်ကတော့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နိုင်မှာ ပါ"

"တစ်ခါမှ အလုပ်မလုပ်ဖူးဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"တကယ့်လက်တွေ့မှာ အလုပ်ဆိုတာ ကိုယ်ထင်ထားသလို လွယ်ကူမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီအလုပ်မျိုးက ကိုယ်ထင်ထားတာထက် ပိုပြီးပင်ပန်းလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်"

"ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီနာမည်ကိုက နေရာသစ်ဆိုတော့ နေရာသစ်က ဆောက်လိုက်တဲ့ အဆောက်အအုံတိုင်းက ဘယ်ဆောက်လုပ်ရေးနဲ့ မှ တူအောင် လက်ရာကောင်းရမယ်၊ သေသပ်မှု ရှိရမယ်၊ ပြီးတော့ ဆန်းသစ်နေရမယ်၊ အဲဒီအတွက် အင်ဂျင်နီယာတွေရဲ့ တွေးခေါ်ကြံဆမှုကောင်းမှ တီထွင်ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိမှ နေရာသစ်က နေရာသစ် ဖြစ်လာမယ်၊ အသစ်ဖြစ်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ"

"လုပ်နိုင်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ပါတယ်ရှင်"

"အိုကေလေ၊ အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သွားလို့ ရပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်"

နေရာသစ်ကုမ္ပဏီကထွက်လာတော့ အိပ်မက်သိမ်ကြီးဈေးဘက်ဝင်ပြီး မေမေမှာ လိုက်သော ပစ္စည်းလေးတွေဝင်ဝယ်သည်။ ။ ပြီးတော့မှ တက္ကစီငှားကာ အိမ်ပြန်လာလိုက်သည်။ ။ အိမ်ရောက်တော့ ဈေးဝယ်လာသော ပစ္စည်းတွေချပြီး ကားခရင်း၊ ပြီးမှ ဈေးထုပ်တွေ မေမေဆိုင်ခန်းတွင် ပို့လိုက်ပြီး.....

"မေမေ ဒီမှာ ဘောက်ချာတွေနဲ့ ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံကို အံဆွဲထဲ ထည့်ခဲ့ပြီနော်၊ အိပ်မက် ဗိုက်ဆာနေလို့ ထမင်းသွားစားလိုက်ဦးမယ်"

"ဪ ..... ဗိုက်ဆာရင် တစ်ခုခု စားခဲ့ရောပေါ့ သမီးရယ်"

"အိုး .... အိပ်မက်က အိမ်မှာ ချက်တဲ့ ထမင်းပဲ စားချင်တာ မေမေရဲ့

"ဒါနဲ့ အင်တာဗျူးကရော အခြေအနေကောင်းလား"

"မသိပါဘူး၊ ပါရင်တော့ အကြောင်းကြားမှာ ပါ၊ ပါပါစေတော့ ဆုတောင်းတာပဲ မေမေရာ၊ မေမေ စားပြီးပြီလား"

"အေး .... စားပြီးပြီ ၊ သမီးပဲ သွားစားတော့"

"ဟုတ်"

အိမ်ထဲဝင်သွားသော သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ ဒေါ်သူဇာ ပြုံးနေမိသည်။ ။

ဦးကျော်ဦးနဲ့ ဒေါ်သူဇာမှာ သမီးလေး အိပ်မက်ဦးကို မွေးပြီး သားသမီး ထပ်မရတော့သဖြင့် ဒီသမီးကိုပဲ တုန်နေအောင် အချစ်ပိုခဲ့ကြသည်။ ။

ဦးကျော်ဦးက အစိုးရဝန်ထမ်းမို့ နေရာအနှံ့ ခင်ပွန်းသည် ပြောင်းရာလိုက်ပါခဲ့သော်လည်း သမီးလေး ဆယ်တန်းအောင်တော့ ရန်ကုန်ရှိ အိမ်နဲ့ ခြံကို ပြန်ပြင်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်ခန်းလေးပါ တွဲဆောက်လိုက်ပြီး စတိုးဆိုင်လေး ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ သမီးလေးက ရန်ကုန်မှာ ပဲ ကျောင်းတက်ရသဖြင့် ဒေါ်သူဇာက အိမ်မှာ ထိုင်ပြီး ခင်ပွန်းသည် နောက် လည်း မလိုက်နိုင်တော့။ ။

ဆိုင်ကရတဲ့ ဝင်ငွေလေးနဲ့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စုပြီး သမီးကို ကျောင်းဆက်ထားပေးခဲ့ရတာပင်။ ။

ခုတော့ သမီးလေး ကျောင်းပြီးသွားပြီမို့ အသက်ရှူချောင်သွားပြီ။ ခင်ပွန်းသည် လည်း ဒီနှစ်ကုန်လောက်ဆို အလုပ်မှ ထွက်ပြီး ရန်ကုန်မှာပဲ မိသားစု စည်းစည်းလုံးလုံးနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။

စတိုးဆိုင်က ပုံမှန်ဝင်ငွေဖြင့် မိသားစု ဖူလုံပါသည်။ ။ ယခု သမီးက

အလုပ်လုပ်မည် ဆိုတော့လည်း မတားဘဲ သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် လုပ်ပါစေဟု ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ။ ဒေါ်သူဇာ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေတုန်း ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် .....

"ဟဲလို"

"မသူဇာလား"

"အိုး .... ကိုကျော်၊ သူဇာ ခုပဲ ကိုကျော်အကြောင်း စဉ်းစားနေသေးတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ"

"ဪ ... ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးလေး ဒီနေ့ အင်တာဗျူး သွားဖြေလို့ သမီးအကြောင်း စဉ်းစားရင်း ဟိုဟိုဒီဒီတွေးရင်း ကိုကျော်ဆီ စိတ်ရောက်သွားတာပါ"

"ကိုကျော် နောက်သုံးလလောက်ဆို ရန်ကုန်ပြောင်းလို့ ရသွားပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ နှစ်ပြည့်တဲ့ အထိ လုပ်လိုက်မယ်လေ၊ အဲဒါဆို အဆင်ပြေသွားမယ်"

"အေးလေ ..... ဝမ်းသာစရာကြီး ကိုကျော်ရယ်၊ မိသားစု အမြန်ဆုံး အတူနေရလေ ကောင်းလေပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကိုကျော်ကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချလို့ ပေါ့၊ စားရေး သောက်ရေးမှ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ ကျန်းမာရေးမှ ဂရုစိုက်ပါ့မလားနဲ့ တွေးပူနေရတာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းမရယ်၊ ကိုယ်လည်း ပြန်လာမှ ပဲ မသူဇာ"

လက်ရာကို တဝစားရတော့မှာ "

"ဟုတ်ပါပြီရှင်"

"သမီးရော "

"ထမင်းစားနေတယ်၊ ခေါ်ပေးရမလား"

"မခေါ်ပါနဲ့ တော့၊ ကလေး ထမင်းစား ပျက်နေဦးမယ်၊ မသူဇာတို့ သားအမိ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုကျော်လည်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်"

"အေးပါကွယ်၊ ကဲ .... ဒါပဲနော်၊ ကိုယ်နောက်မှ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကျော်"

ဖုန်းချပြီးတော့မှ သမီးက ဆိုင်ထဲဝင်လာည်။

"သမီးဖေဖေဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ ခုပဲ ချသွားပြီ"

"ဟင် .... မေကြီးကလည်း သမီးကိုတော့ မခေါ်ပေးဘူး"

"ဪ ..... သမီး ထမင်းစားနေတယ်ဆိုလို့ ထမင်းစားပျက်မှာ စိုးလို့ မခေါ်ပေးနဲ့ ဆိုလို့ ပါအေ"

"ဖေကြီးက ဘာတဲ့ လဲ မေ၊ ကျန်းမာရေးရော ကောင်းရဲ့ လား "

"ကောင်းပါတယ်၊ နောက်သုံးလလောက်ဆိုရင် ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်း လာလို့ ရသွားပြီ ပြောတယ်"

"ဝေး ..... ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ သမီး ဖေကြီးကို သတိရနေပြီ မေကြီးရဲ့ ၊ မေကြီးရော"

"သတိရတာပေါ့အေ"

"မေကြီးက ပိုသတိရမှာ ပေါ့နော်"

"ဒီကောင်မလေး မအေကို"

"အဟဲ .... ကန်တော့ မေကြီး၊ ကန်တော့"

မအေနှင့် စကားပြောနေရင်း ဝယ်သူလာနေသဖြင့် သွက်လက်စွာ ဈေးထရောင်းနေပြန်သည်။ ဒေါ်သူဇာတို့ ခြံက လမ်းထိပ်နားတွင် ရှိပြီး လူစည်ကားသော နေရာသို့ "အိပ်မက်ဦး" စတိုးက ရောင်းရပါသည်။

အထူးသဖြင့် သမီးလေး အိပ်မက်ဦး ရှိသော ညနေစောင်း အချိန် တွေဆို ဝယ်သူပိုစည်ကားတတ်သည်။ ထိုညနေစောင်းအချိန် လာဝယ် သူ အများ စုမှာ လည်း ယောက်ျားလေးများ သာ။

အိပ်မက်ကလည်း သွက်လက်တက်ကြွပေမဲ့ ဣန္ဒြေရှိသော မိန်းက လေး။ သွယ်နွဲ့သော ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ မျက်နှာဖူးဖူးလေးကလည်း ပုရိသ တို့ ရင်ထဲ စွဲငြိစေပြန်သဖြင့် ဒေါ်သူဇာမှာ သားရှင်တို့ အလယ် အငြင်းစ ကား တွင် တွင် ဆိုနေရ၊ အိပ်မက်မှာ လည်း ယခုချိန်အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ သဘောမကျ။

အချစ်ဆိုတာကို စိတ်မဝင်စားသဖြင့် အိပ်မက်ချစ်သူရည်းစား မ ထားလိုပါ။

လူဆိုတာ မရနိုင်လေ ပိုလိုချင်လေဖြစ်ကာ အိပ်မက်မှာ သတင်းကြီး သည့် ရွှေမင်းသမီး ဖြစ်နေရသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိပ်မက်အတွက်နဲ့ လူငယ်အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြသ ည် များ ပင် ရှိသလို ညဘက်တွေ အိပ်မက်တို့ ခြံရှေ့ ဂစ်တာလာတီးတတ်သော ပင်တိုင်ပိုင်းတွေလည်း ရှိတတ်သေးရဲ့။

ထိုအချိန်များ ဆို အိပ်မက်တို့ က နားထောင်ဖို့ နေနေသာသာ သိုးနေ

အောင် အိပ်ပျော်နေကျ။ ချော့သိပ်သလားပင် အောက်မေ့နေသေးရဲ့ ။

အားလုံးကလည်း အိပ်မက်ထဲမှ အချစ်ဆုကို ဘယ်သူရမလဲဟု စောင့်ကြည့်နေကြသည် ။

အိပ်မက်ကတော့ သူမဘာသာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာနေပြီး ဘာကိုမှ (အထူးသဖြင့် အချစ်) ကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။

တစ်နေ့သောအခါမှာ အိပ်မက်ရဲ့ နှလုံးသားတစ်နေရာကို ဘယ်သူ့ကို ပေးဖြစ်မလဲ ဆိုတာကတော့ .....။

★